

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **T.T.V.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č.
pobytem ..., zastoupeného: Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13,
160 00 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00
Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 2.10.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2017 č.j.
OAM-125/LE-LE05-LE26-2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2017 č.j. OAM-125/LE-LE05-LE26-2017 se
z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.342,- Kč, a to
do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobcova zástupce
advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského na účet č. 9504399001/5500, vedený u
Raiffeisenbank a.s., VS: 22017.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce včasnou žalobou ze dne 2.10.2017 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2017 č.j. OAM-125/LE-LE05-LE26-2017, jímž bylo o jeho žádosti ze dne 31.7.2017 rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Žalobce namítal porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **s.ř.**), § 50 odst. 2 a 3 s.ř., § 52 s.ř., § 68 odst. 3 s.ř., § 10a a § 12 a násl. zákona o azylu. Také požádal o poskytnutí přiměřené lhůty k doplnění žaloby a o ustanovení právního zástupce. Závěrem navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí

zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*Žalobce k žalobě přiložil žádost o přiznání odkladného účinku žalobě; kopie napadeného rozhodnutí došla soudu dne 11.10.2017 v reakci na výzvu ze dne 4.10.2017.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 14.9.2017 č.j. OAM-125/LE-LE05-LE26-2017 žalovaný rozhodl o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti podané žádosti. Dne 31.7.2017 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), v níž uvedl, že doufá v pomoc, aby mohl trvale žít v ČR a mohl živit své dítě a být mu nablízku.

Dne 3.8.2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále jen **Vietnam**), kinhské národnosti, bez vyznání, nezastává žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, není nijak angažovaný a nemá s politikou nic společného. Pokračoval, že je rozvedený a má nezletilého syna s vietnamskou státní příslušností a trvalým pobytem v ČR. Ve vlasti žil v obci Hai Phong. Do ČR přiletěl v r. 2004 z Hanoje přes Paříž na základě českého víza za účelem podnikání. Od té doby byl nepřetržitě v ČR a v jiných státech Evropské unie (dále jen **EU**) nikdy dříve nebyl. Prohlásil, že nemá žádné vízum ani povolení k pobytu v jiných státech. V r. 2012 žádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, nebyla mu však udělena; nikde jinde dle svých slov o mezinárodní ochranu nežádal. Uvedl, že je zdravotně v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že by ve Vietnamu nemohl sehnat práci, jelikož nemá žádnou kvalifikaci, a hlavně chce podle svých slov zůstat v ČR, aby zde mohl pracovat a starat se o syna.

Totožnost a státní příslušnost žalobce byla osvědčena čestným prohlášením ze dne 3.8.2017. Pohovor k žádosti nebyl s žalobcem proveden, neboť šlo o opakovanou žádost a správní orgán neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědí žalobce učiněných v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-176/LE-BE02-2012 a dále z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 s.ř. byla žalobci dne 3.8.2017 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce této možnosti nevyužil, s uvedenými podklady se seznámit nechtěl, nijak se k nim nevyjádřil, nenavrhoval další podklady pro rozhodnutí a proti zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Ke své žádosti nechtěl uvést žádné další skutečnosti či nové informace.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žalobcova žádost je již druhá v pořadí. Dne 27.8.2012 podal žalobce v ČR svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán vydal následně dne 6.9.2012 rozhodnutí, kterým žalobci nebyla mezinárodní ochrana v žádné formě udělena. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.9.2012. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji dne 30.11.2012 zamítl (rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.1.2013). V podrobnostech žalovaný odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

Žalovaný posoudil důvody současné žádosti a srovnal je s tvrzeními žalobce v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o své první žádosti označil za důvod odjezdu z vlasti pouze ekonomické důvody a snahu podnikat a vydělávat v ČR a za důvod podání žádosti snahu o legalizaci pobytu v ČR, aby zde mohl nadále pracovat a žít s družkou a synem. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení nezjistil na základě tvrzení žalobce a dalších podkladů rozhodnutí žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl či mohl být ve vlasti vystaven pronásledování, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný svou argumentaci v rámci správního řízení o předchozí žádosti zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce jak co do obecné bezpečnostní a politické situace, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení žalobcova případu. Následně správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany v žádné formě.

Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti dne 3.8.2017 žalovaný konstatoval, že žalobce uváděl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti, tj. snahu legalizovat si pobyt v ČR, kde chce pracovat a starat se o syna.

Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl naprosto žádnou novou skutečnost, tím méně novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Na základě výše uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost shledal nepřipustnou, proto správní řízení v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Usnesením ze dne 24.10.2017 č.j. 60 Az 63/2017-23 byl žalobci zástupcem ustanoven JUDr. Václav Liksomer, advokát. *Usnesením ze dne 3.11.2017 č.j. 60 Az 63/2017-36* však byl ustanovený zástupce zproštěn zastupování, jelikož si žalobce zvolil zástupce na základě plné moci ze dne 12.10.2017.

V doplnění žaloby ze dne 30.10.2017 žalobce prostřednictvím svého zplnomocněného zástupce Mgr. Lechovského doplnil odůvodnění své žádosti o přiznání odkladného účinku. Jako žalobní námitku uvedl, že se žalovaný nesprávně nezabýval tím, zda nedošlo v žalobcově vlasti k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odkázal k tomu na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 6.12.2012 [správně 6.3.2012] č.j. 3 Azs 6/2011-96, z nějž citoval následující: „*Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak*

z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

Bylo zcela evidentní, že pro vyhodnocení toho, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo § 14a zákona o azylu, je zapotřebí zvážit rovněž to, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu žadatele. Pouze tímto způsobem lze totiž vyloučit eventuální hrozbu pronásledování nebo vážné újmy.

Bod 3) argumentu postulovaného NSS žalovaný očividně nerespektoval a otázku, zda nedošlo k takové podstatné změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti, nijak netematizoval. Tímto své rozhodnutí zatížil zřetelnou vadou nezákonnosti, pro kterou nemůže obstát. Předmětnou otázkou se v poslední době zabýval NSS i ve svém rozsudku ze dne 3.10.2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38, který se týkal požadavků na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti.

Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. *(Přílohou doplnění žaloby byla kopie napadeného rozhodnutí a plná moc.)*

Pravomocným usnesením ze dne 29.11.2017 č.j. 60 Az 63/2017-39 soud zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby datovaném 29.11.2017 mimo jiné u žalobce označil adresu pobytu, jak je uvedena v záhlaví tohoto rozsudku. Žalovaný se vyjádřil k návrhu na přiznání odkladného účinku a rovněž požádal o prodloužení lhůty k doložení vyjádření k žalobě a k předložení spisového materiálu.

Ve vyjádření ze dne 7.12.2017 k žalobě žalovaný nesouhlasil s uplatněnými žalobními námitkami a odkázal k tomu na obsah správního spisu. Žalovaný vyjádřil přesvědčení o tom, že se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi okolnostmi žalobcova případu, vycházel z předchozí žádosti žalobce, provedl porovnání důvodů, pro které žalobce o mezinárodní ochranu žádal, a dospěl k závěru, že žalobce v řízení o své druhé žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti nebo podstatnou změnu

okolností v jeho případě, ani správní orgán neshledal na základě informací o zemi původu takovéto nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

Žalovaný byl toho názoru, že žadatele o mezinárodní ochranu při podání opakované žádosti i nadále stíhá břemeno tvrzení, kdy primárním zdrojem informací je samotný žadatel, z obsahu jehož žádosti se v následujících fázích vychází; jeho žádost je tak posuzována z hlediska skutečností, které označí za důvody podání své žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy odpovědností žadatele, aby v podané žádosti sdělil podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy; pokud tak neučiní, zůstává zcela pasivní a de facto opakuje důvody své předchozí žádosti, nelze správnímu orgánu vyčítat, že i jeho odůvodnění v rozhodnutí o opakované žádosti bude stručného a obecného charakteru. Žalovaný k tomu odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 2.3.2017 č.j. 45 Az 13/2016-31.

Dále žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známa bezpečnostní situace ve Vietnamu a při rozhodování o žalobcově žádosti vycházel z rozsáhlých informací o bezpečnostní a politické situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. S těmito informacemi měl žalobce možnost se v průběhu správního řízení seznámit, avšak této možnosti nevyužil a zůstal pasivní. Vzhledem ke shora uvedenému se žalovaný nedomníval, že při svém postupu porušil ustanovení zákona o azylu či správního řádu a že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo že by žalobce byl zkrácen na svých právech. Závěrem proto navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že dle protokolu o předání převzal žalobce napadené rozhodnutí ze dne 14.9.2017 do vlastních rukou dne 18.9.2017. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána dne 31.7.2017 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Dále soud ověřil, že skutkové okolnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.9.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 7.12.2017 odpovídají obsahu spisu.

V replice datované 26.12.2017 žalobce mj. nesouhlasil s názory žalovaného. Ačkoliv žalobce jistě v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhalo břemeno tvrzení, ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany nelze tento princip aplikovat bezvýjimečně. Je notorií, že jedním z nejčastějších důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je taková situace v zemi původu, která má za následek vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Existence vážného nebezpečí tohoto typu je pak žalovaným zkoumána zcela automaticky, a to na základě zpráv o zemi původu, které si žalovaný opatřuje z aktuálních a relevantních zdrojů, přičemž této povinnosti je zbaven pouze v případě, že žadatel pochází ze země, kterou ČR považuje za bezpečnou zemi původu v souladu s § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Ani eventuelní absence tvrzení žadatele v tom smyslu, že v jeho zemi došlo k zásadním změnám, tak v žádném případě nemůže žalovaného zbavit povinnosti zkoumat to, zda mezi oběma řízeními o udělení mezinárodní ochrany nedošlo ke změně situace, přičemž tuto skutečnost dovodil v rozhodnutí sp. zn. 3 Azs 6/2011 rozšířený senát NSS.

K odkazu žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 45 Az 13/2016-31 žalobce zdůraznil, že tento rozsudek již byl překonán judikaturou NSS. Ten se např. v rozsudku č.j. 9 Azs 185/2017-38 přiklonil k rozhodovací praxi zdejšího soudu. Argumentace žalovaného tak byla zjevně nesprávná. Žalobce tudíž setrval na zrušení napadeného rozhodnutí.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán)*. Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu*.

Dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí*. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. *zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému*. Podle § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*.

Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1*.

Ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu stanoví: *Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a*.

Konečně podle § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná*.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky jsou důvodné.

Soud ze samotného textu zákona o azylu, konkrétně z ustanovení § 11a odst. 1, dovodil, že procesní aktivita je rozložena mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán. Skutkové novoty totiž musí být buď uvedeny samotným cizincem (a zde je plně namístě odkazovat na břemeno tvrzení spočívající na straně žadatele), anebo se musí objevit. Ze sousloví „*se objevily*“ v kontrastu s tím, že rozhodné okolnosti „*cizinec uvedl*“ sám, vyplývá povinnost správního orgánu vyvinout určitou aktivitu z vlastní iniciativy. Celková konstrukce

institutu opakované žádosti a požadavků, jež musí splňovat odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti, je zcela jednoznačně vyložena v rozsudku rozšířeného senátu NSS pod č.j. 3 Azs 6/2011-96, jak je citován výše. Soud na něj proto plně odkazuje.

Po posouzení odůvodnění napadeného rozhodnutí soud shledal, že v něm nelze nalézt ani zmínku o tom, že (a jestli) správní orgán zkoumal, zda se situace v zemi původu zásadním způsobem nezměnila. Byť se mohlo jednat o pouhé administrativní opomenutí při vypracování písemného vyhotovení rozhodnutí (vypuštění odstavce), musel soud konstatovat, že takto formulované odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení postrádalo jeden ze svých nutných komponentů, jak je vymezil rozšířený senát NSS.

Soud setrval na své dosavadní rozhodovací praxi, kdy např. v řízení pod sp. zn. 60 Az 22/2017 shledal nepřezkoumatelným rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení o další opakované žádosti, v němž bylo toliko konstatováno, že správní orgán neshledal změny v situaci v zemi původu. Tento přístup byl potvrzen rozsudkem NSS č.j. 9 Azs 185/2017-38, kterého se dovolával i žalobce v doplnění žaloby a v replice. Situace v nyní souzené věci je ještě jednoznačnější, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí úvaha o změně situace ve Vietnamu mezi daty podání obou žádostí o mezinárodní ochranu absentovala docela. Vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se soud již dále nezabýval zcela obecnými námitkami porušení ustanovení zákona o azylu a správního řádu.

S ohledem na shora uvedené soud bez nařízení jednání ve *výroku I.* rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Současně věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný po zjištění požadovaného vydá nové rozhodnutí, které bude obsahovat nezbytné skutečnosti shora uvedené, když v dalším řízení je vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně advokáta za tři úkony právní služby v plné výši (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby datované 30.10.2017 a replika datovaná 26.12.2017), tj. po 3.100,- Kč/úkon, a v náhradách hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla připočtena též částka 2.142,- Kč odpovídající této dani. Celková částka přiznané náhrady nákladů řízení tedy činí **12.342,- Kč**. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena lhůta, již soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 15. ledna 2018

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.